

og så rejste han ud. Så står der om ham i historien, at han ødede og brugte hele arven, og så endte han ude blandt svinene. Han var bare så heldig, at han kunne komme hjem igen, hvor faderen stod med åbne arme og tog imod ham.

Det, som jeg spekulerer på, når jeg hører ordene, er, om statsministeren, hr. Uffe Elle-mann-Jensen eller hr. Hans Engell vil gøre det samme ude i lufthavnen, når hr. Óli Breckmann om nogle år kommer tilbage og beder om penge og der ikke er nogen blok mere. Det er spørgs-målet.

(Kort bemærkning).

Óli Breckmann (KF):

Det var et godt eksempel, og vi kender alle sammen den fortabte søn. Problemet er bare, at vi normalt på Færøerne prøvede på at betale gæl-den eller låne i vor gård eller i vort hus ned for at efterlade vore efterkommere huset. Des-værre er situationen på Færøerne omvendt nu: Man har pantsat huset, måske ender man med at sælge det, og så efterlader man børnene gæl-den.

Det bloktilskud, vi har fået på Færøerne i mange år og ifølge nogle politikeres ønsker skal fortsætte med at få i al evighed, har trods alt virket som et lån, som man har brugt til forbrug, og bloktilskuddet har desværre haft den bagside, at det har gjort den offentlige færøske sektor meget »rig«. Bloktilskuddet til den offentlige sektor har presset udgiftsniveauet og omkostningsniveauet kraftigt i vejret på Færøerne og har skabt en vis løn- og omkostningsinflation – med det resultat, at vores økonomi nu er inkluderet og det er meget svært for den færøske fiskeribaserede økonomi at få den nødvendige lønsomhed i produktionen, eftersom omkostningsniveauet opretholdt af et kæmpehøjt skat-tetryk ligger alt for højt i forhold til markeds-værdien af fisk. Vi må prøve på at genoprette den naturlige balance mellem, hvad det koster at fremstille vores hovedeksportvare, og den pris, som verdensmarkedet er villigt til at betale for vores fisk.

Jacob Haugaard (UP):

Der er gået 1 år, og jeg har ikke fået nogen domkirke på Djursland endnu. Jeg har ellers glædet mig bravt til dette kæmpebyggeri, der skulle få en hel egn til at leve. Det tager 1.500 mand ca. 5 år at bygge en Storebæltsbro, mens det tager 5.000 mand 50 år at bygge en domkirke. I det lys virker Storebæltsbroen uvægerlig som penge ud ad vinduet.

Det siges af en italiensk filosof, at fremtiden ikke er, hvad den har været, men jeg vil da komme med et lille gæt.

Jeg vil mene, at vi bliver nødt til at give ånds-livet dets plads tilbage i vores liv. Åndslivet, menneskeligheden, ånden på en eller anden måde må tilbage i vores liv. Det må efterhånden stå klart specielt for Folketinget, at vi ikke kan betale os fra alt; 50 pct. af vores liv er der ingen pris på.

Jeg har altid undret mig over, at vi danskere ikke nyder tilværelsen mere, end vi gør. Vi har alt, og ingen sulter. Sandheden er, at vi kun har et halvt liv. Den anden halvdel, vores åndsliv, ligner månens bagside. Hvis tingene ikke kan vejes og måles, bliver de kasseret. Vi skal have en pris for alt, samtidig med at alle godt ved, at vi ikke kan købe et godt helbred, og at lykken hverken er gods eller guld.

Folketingets fremtidige arbejde burde gå ud på at gøde jorden, for at ånd og materie kan smelte sammen, og for at lighed og frihed kan blive til f.eks. broderskab, og det er derfor, at en domkirke på Djursland er vigtigere end nogen sinde ikke kun for beskæftigelsen og turismen, men i allerhøjeste grad for at redde vores ånds-liv.

Vigtigheden af det, jeg taler om, kan bedst beskrives ved at citere dette århundredes største videnskabsmand, Albert Einstein: »Den smukkeste og dybeste følelse, vi kan opleve, er fornemmelsen af det mystiske. Den er kilden til al sand videnskab. Den, for hvem denne følelse er fremmed, den, der ikke længere kan undres og blive grebet af ærefrygt, er så godt som død.«

Det, han siger, er, at vi ikke kommer videre i vores forståelse af virkeligheden, hvis vi ikke tager det åndelige perspektiv med.

Jeg har hver aften taget en enkelt side i sådan en velfærdsrapport for at have noget at falde i søvn på, og der snakker man meget om informationssamfundet, at ingen ved, hvad fremtidens informationssamfund bringer. Jeg tror nu, der er stor sandsynlighed for, at vi får en masse informationer. Det siger ordet jo næsten.

Det eneste politikere kan gøre, hvis befolkningen ikke skal stå helt af på dem, er at være ærlige, bundærlige. Med den mængde informationer, der i fremtiden vil stå til rådighed for befolkningen og medierne, kan intet skjules mere. Det står vist klart for enhver, at løgner og taktikken er væsentlige ingredienser i en politisk karriere, så her står Christiansborg over for sit livs opgave. Opgaven kan vise sig at være